XIV. LEÓ PÁPA ÜZENETE
A 41. IFJÚSÁGI VILÁGNAP ALKALMÁBÓL

2026. november 22. – 2027. augusztus 3–8.

„Bízzatok, én legyőztem a világot!” (Jn 16,33)

Kedves fiatalok!

Ezzel az üzenettel szeretnék közel kerülni mindnyájatokhoz, és mindenekelőtt szeretnék hálát adni Istennek azért az ajándékért, amelyet az egyház és a társadalom számára jelentetek. Ő ismer benneteket, szeret benneteket, és elkísér életetek útján. Lelke mindnyájatokban – bár oly különbözőek vagytok, és szerte a világon éltek – ugyanazt a vágyat ébreszti a nagy és maradandó dolgok iránt, és arra ösztönöz benneteket, hogy keressétek a szabadságot és az igazságot. Istentől ered az a vágyatok, hogy szeressetek és szeretve legyetek, valamint az a remény is, amelyet a Szentlélek ébreszt szívetekben: olyan remény, amely mások számára is világossággá válhat. Mindezért hálát adok az Úrnak.

Arra készülünk, hogy november 22-én, a mi Urunk, Jézus Krisztusnak, a világmindenség királyának főünnepén megünnepeljük a 41. ifjúsági világnapot a részegyházakban; ugyanakkor már előretekintünk a 2027 augusztusában, Szöulban sorra kerülő nemzetközi találkozónkra is. Ezekre az eseményekre készülve Jézus szavait szeretném rátok bízni: „Bízzatok, mert legyőztem a világot!” (Jn 16,33). Most kezdjünk el együtt elmélkedni ezeken a szavakon, amelyek a következő hónapokban vezérfonalul szolgálnak számunkra.

Honnan fakad a bátorság?

Krisztus szavai bátorságra való felhívással kezdődnek. Jól tudom, hogy olykor bennünk is, akárcsak az első tanítványokban, a bátorság helyett a bizonytalanság vagy a félelem kerekedhet felül. Sokan közületek olyan kérdéseket és aggodalmakat hordoztok magatokban, amelyek megterhelik szíveteket. Talán féltek a jövőtől, azt a nyomást érzitek, hogy sikeresnek kell lennetek és tökéletesnek kell mutatkoznotok, és stresszt okoz számotokra, hogy állandóan másokhoz vagy elérhetetlen és mesterségesen kialakított eszményképekhez kell mérnetek magatokat. A *közösségi médiában* megjelenő, mesterségesen létrehozott képek hatására nehézséget jelenthet számotokra, hogy felismerjétek és elfogadjátok identitásotokat. Érzitek, hogy őszinte szeretetkapcsolatokra van szükségetek, hiszen a technológia képes ugyan az empátiát utánozni, de nem helyettesítheti a valódi emberi közelséget. Néhányan közületek megtapasztaljátok a magányt, a csalódást vagy attól féltek, hogy nem tudtok megfelelni az elvárásoknak.

Mindezek miatt talán ti is úgy éreztétek már magatokat, mint Jézus tanítványai, akik éjszaka egy kis bárkában kelnek át a tavon. A szél egyre erősebben fúj, a hullámok magasra

csapnak, a part pedig eltűnik a sötétségben. Hasonló körülmények között hangzik fel az evangéliumban a bátorságra szólító felhívás. Jézus tanítványai elé megy, s így szól hozzájuk: „Én vagyok, ne féljetek!” (vö. Jn 6,20). Ezt a bizonyosságot szeretném a szívetekbe vésni: Krisztus már azelőtt keres benneteket, hogy ti keresni kezdenétek őt, és elétek megy az élet háborgó hullámain. A keresztény bátorság elsősorban nem a saját erőnkből fakad, hanem az ő jelenlétéből.

Krisztus maga sem élt viharoktól mentes életet, és nekünk sem ígér ilyet. Ám semmilyen sötétség és szenvedés nem erősebb az ő szereteténél. Ő soha nem hagy el benneteket. Arra hív, hogy barátságban éljetek vele, és bízzátok rá saját utatokat és közösségeitek útját. Engedjétek tehát, hogy a benneteket kereső Jézus Krisztus találkozzon veletek, és bízzátok rá személyes és közösségi utatokat. Érezni fogjátok, amint új, el nem múló bátorság ébred és növekszik szívetekben.

Győzelem a világ felett

Az Úr Jézus, aki a vízen járva ment tanítványai elé, most hozzánk is így szól: „Bízzatok, én legyőztem a világot!” (Jn 16,33). Fogadjátok ezeket a szavakat olyan ígéretként, amely személyesen szól mindnyájatokhoz, valamint azokhoz a testvéreitekhez is, akikkel együtt járjátok utatokat! Ezek a szavak, még mielőtt buzdítást fejeznének ki, ajándékot jelentenek. Krisztus nem azt mondja: „Le fogjátok győzni a világot.” Hanem ezt: „Én legyőztem a világot.” Tudjuk, hogy ebben az evangéliumi szakaszban a „világ” nem az Isten által teremtett és szeretett, üdvösségre rendelt világmindenséget jelenti, hanem a „sötétség világát” (vö. Ef 6,12), vagyis azt a titokzatos valóságot, amely minden ember szívében is jelen van, s amely ellenáll Istennek, szembeszegül vele. Jézus – és egyedül ő – halálával és feltámadásával legyőzte ezt a sötét valóságot, és újra megnyitotta az emberiség előtt az Istenhez, a boldogsághoz, az igazságossághoz és a békéhez vezető utat.

Így további vonásait is megérthetjük annak a bátorságnak, amelyre Jézus hív benneteket. Ez a bátorság nem elhatározásaitokból vagy jellemetek szilárdságából fakad. Abból a bizalomból születik, amelyet az iránt tápláltok, aki előttetek jár, a Jézus Krisztusba vetett hitből fakad. Ha arra gondolunk, hogy Krisztus azáltal győzte le a világot, hogy szerette, megértjük, hogy a keresztény bátorság nem valami vagy valaki „ellen” irányuló bátorság, hanem valami „mellett” kiálló bátorság: az élet, az igazság, a szabadság és az igazságosság melletti kiállás bátorsága.

A Krisztustól kapott bátorsággal tehát új szemmel tekinthetünk a világra, melyet Isten annyira szeretett (vö. Jn 3,16). Nekünk is megvan a magunk feladata – bármilyen csekély is –, hogy a „sötétség világa” „megváltott világgá” váljon. Krisztus nem arra hív benneteket, hogy elmeneküljetek ebből a világból, hanem hogy az ő szemével tekintsetek rá, és az ő mindent meggyógyító szeretetével érintsétek. Engedjétek, hogy a valóság felrázzon és megrendítsen benneteket! Jézus nem távolról szerette a világot. Teljesen belépett a mi valóságunkba, megalázva önmagát egészen a kereszthalálig (vö. Fil 2,7–8). Megismerte az örömöt és a barátságot, de a fáradságot, az elutasítást, a magányt és a szenvedést is, anélkül hogy hagyta volna, hogy szíve bezáruljon.

Ti is olyan világban éltek, amelyet Isten jónak teremtett, de amely sebeket hordoz; amely tele van lehetőségekkel, ugyanakkor igazságtalanságok, feszültségek és félelmek jellemzik. Sokan vágynak a békére, mégis erőszakkal találkoznak; sokan vágynak a közösségre, mégis magányt tapasztalnak. Ezen ellentmondások közepette a keresztények arra kaptak meghívást, hogy kövessék Krisztust az ő szelíd bátorságában: hogy legyen bátorságuk szeretettel fordulni másokhoz, amikor a keménység könnyebb és célravezetőbb

megoldásnak tűnik; legyen bátorságuk a békét keresni, amikor az összecsapás előnyösebbnek látszik; legyen bátorságuk megőrizni a reményt, amikor a cinizmus meggyőzőbbnek hat.

Az önmagát ajándékozó szeretet győzelme

A „győzelem" szó hallatán egyesek talán arra gondolnak, hogy erősebbnek kell lennünk másoknál, érvényesítenünk kell magunkat, vagy szüntelenül bizonyítanunk kell saját értékünket. Ám ezek azok a győzelmek, amelyeket a ma uralkodó gondolkodásmód kínál, az Isten nélküli világ győzelmei. Ha Jézusra tekintünk, a győzelem másfajta módját fedezzük fel. Szent Pál azt mondja, hogy Krisztus, bár isteni mivoltában volt, kiüresítette önmagát, és szolgai alakot öltött (vö. Fil 2,6–7). Isten Fia megalázza önmagát, mert szeretete szabad: nincs szüksége arra, hogy bármit is bizonyítson, vagy bármit is biztosítson önmaga számára. Megalázkodásával nem veszíti el méltóságát, hanem feltárja isteni szívének magasságát és mélységét: ez a szív képes életet adni annak, aki halott volt. Az ő győzelme az önmagát minden számítás nélkül ajándékozó szeretet győzelme.

Kedves fiatalok, az igazi győzelem nem abban áll, hogy érvényesítjük önmagunkat, hanem abban, hogy odaajándékozzuk magunkat. Ha a Jézus Krisztus által megnyitott úton jártok, nektek sincs szükségetek arra, hogy érvényesítsétek önmagatokat, szüntelenül bizonygassátok, mennyit értek, tökéletesnek mutatkozzatok, vagy elrejtsétek gyengeségeiteket, kétségeiteket és korlátaitokat. Legyen bátorságotok önmagatokat adni Isten és mások előtt. Méltóságotok nem abból a képből fakad, amelyet sikerül kialakítanotok önmagatokról. Azért vagytok értékesek, mert Isten az ő képmására teremtett benneteket, ismer és szeret titeket. Akkor fedezzük fel, kik is vagyunk valójában, amikor felismerjük, hogy szívünk Istenért teremtetett: azért, hogy szeressük őt, és benne szeressük testvéreinket. Bennünk él ugyanis a vágy, hogy odaajándékozzuk önmagunkat, hogy mások boldogságáért és javáért áldozzuk életünket. Ez az a szabadság, amelyet Krisztus kínál nektek: hogy ne kizárólag magatokkal törődjetek, hanem megnyíljatok a szeretet nagylelkű teremtő ereje előtt.

Az alázat bátorsága

Krisztus értünk vállalt megalázkodása nem ér véget a kereszten: az Atya feltámasztja a Fiút, és minden teremtmény fölé emeli (vö. Fil 2,9–11). Figyeljük meg, hogy a feltámadás nem önfelmagasztalás, hanem az Atya és a Szentlélek ajándéka. Itt a bátorság egy újabb vonását fedezhetjük fel: az elfogadás bátorságát. Ezt az alázat bátorságának is nevezhetnénk. Jézus barátjának lenni azt jelenti, hogy ebben is egyre inkább hasonlóvá válunk hozzá.

Egy bizonyos gondolkodásmód azt sugallja, hogy mindent egyedül kell megoldanunk, szüntelenül dolgoznunk kell önmagunkon, hogy egyre jobbá váljunk, erősebb személyiséget és jellemet alakítsunk ki, ám végül ez azt a meggyőződést ültetheti el bennünk, hogy saját magunk megmentői vagyunk. Az evangélium a növekedés másik útját tárja elénk: nem önmagunkat kell megmentenünk, hanem engednünk kell, hogy Jézus Krisztus mentsen meg minket. Ehhez bátorság kell: hogy elfogadjuk mások segítségét, felismerjük saját korlátainkat, megálljunk, meghallgassunk másokat, és Istenre bízzuk életünket.

Kedves fiatalok, ha megnyitjátok szíveteket Krisztus előtt, nem veszítitek el önmagatokat, épp ellenkezőleg: mélyebben felfedezitek, kik vagytok Isten szemében, és az ő tekintetével ismeritek meg önmagatokat. Forduljatok tehát szívetek mélységei felé: nem fogtok eltévedni, mert Isten épp ott vár benneteket. Engedjétek, hogy ő üdvözítsen

benneteket, engedjétek, hogy szeretete – a Szentlélek – formálja életeteket, és hogy Jézus bennetek éljen, jelen legyen döntéseitekben. Amikor ez megtörténik, minden megújul, még a mindennapi élet helyzeteiben is: a barátaitokhoz való hűségben, a másként gondolkodók iránti tiszteletben, a magányosokra való odafigyelésben, a gyengébbekhez való odafordulásban, sőt abban is, ahogyan a digitális világban viselkedtek. A szeretet mindent átalakít. Sokan a szeretetet a gyengeség egyik formájának tartják, Krisztus azonban megmutatja nekünk, hogy a szeretet a szabadság és az erő forrása.

A feltámadt Krisztus az ő békéjével jön el hozzátok

A feltámadás estéjén, amikor a húsvét világossága már beragyogta a világot, a tanítványok még mindig zárt ajtók mögött, félelemmel telve tartózkodtak az utolsó vacsora termében. A hit nem oszlatja el azonnal a sötétséget, de nem hagy bennünket magunkra benne. Jézus, a Győztes, nem várja meg, amíg a tanítványok legyőzik félelmüket, vagy kinyitják az ajtókat. Megjelenik közöttük, és első szavai ezek: „Békesség nektek!" (Jn 20,19). Pedig elhagyták őt. Egyikük elárulta, egy másik megtagadta. Ő mégis békéjét ajándékozza nekik.

Talán a ti szívetekben és azokban a közösségekben is, amelyekhez tartoztok, vannak olyan ajtók, amelyek csalódások, sebek, neheztelések vagy bűntudat miatt zárva maradnak. Krisztus eljön, hogy nektek ajándékozza békéjét, és kiengeszteljen benneteket egymással. A keresztény bátorság a feltámadt Úr jelenlétéből fakad, aki megbocsát és küldetést ad. Békéjének ajándéka olyan bátorsággal tölt el bennünket, amelyet a világ nem adhat meg: olyan bátorsággal, amelynek köszönhetően a sebek ellenére sem a félelemé az utolsó szó.

Nyissátok meg szíveteket Krisztus előtt!

Amikor Szöulban találkozunk, különleges módon tapasztalhatjátok majd meg az egyetemes egyház szépségét és a koreai egyház nagylelkű vendégszeretetét. Különböző nemzetekből érkező, más-más nyelvet beszélő és eltérő kultúrájú fiatalok találkoznak majd, akiket Krisztus egyesít. Az eucharisztia ünneplése, a keresztút, a katekézisek, a szertartások és a számos találkozás alkalmával újra megtapasztalhatjátok, hogy az evangélium minden határt átlép, és minden néphez szól. Engedjétek, hogy azok a napok a Jézus Krisztussal való valódi találkozás alkalmává váljanak, olyan időszakká, amikor rábízhatjátok életeteket. Ezért jöttek létre az ifjúsági világnapok.[1] Zarándoklatunk már megkezdődött. Ne csupán a szöuli utazás gyakorlati előkészületeivel foglalkozzatok: készítsétek fel szíveteket is!

Vigyétek Krisztus elé kérdéseiteket és sebeiteket, de azokat a sebeket is, amelyek társadalmaitokat gyötrik, és országaitokat egymással szembeállítják. Vigyétek elé a sóhajtozó és szenvedő teremtett világot, a föld és a szegények kiáltását,[2] amelynek meghallására Ferenc pápa tanított bennünket. Osszátok meg Jézussal örömeiteket és reményeiteket. Ebben a szellemben teszem magamévá azokat a szavakat, amelyekkel Szent II. János Pál pápa megkezdte pápai szolgálatát: „Ne féljetek! Nyissátok meg, sőt tárjátok ki Krisztus előtt a kapukat!"[3] Ne várjátok meg, amíg tökéletessé váltok, hanem már most nyíljatok

[1] https://www.vatican.va/gmg/documents/index_it.html

[2] FERENC PÁPA: *Laudato si'* enciklika közös otthonunk gondozásáról (2015. május 24.), 49; Pápai Megnyilatkozások 51, Szent István Társulat, Budapest, 2015, 31. old.

[3] II. JÁNOS PÁL PÁPA: Homília a Szent Péter téren tartott első ünnepélyes szentmisén (1978. október 22.), in *II. János Pál megnyilatkozásai. Pápai dokumentumok 1978–2005,* III. kötet, Szent István Társulat, Budapest, 2005, 19.

meg előtte! Ő úgy jön elétek, amilyenek vagytok. Nyissátok meg életeteket Krisztus előtt! Nyissátok meg közösségeiteket Krisztus előtt! Nyissátok meg azokat az utakat, amelyek elvezetnek benneteket azoknak az embereknek a szívéhez, akikkel találkozni fogtok. A feltámadt Úr, aki a zárt ajtókon át lépett be, ma is eljön közénk. Ezért ne elégedjetek meg olyan élettel, amely kevesebb annál, mint amilyenre Krisztus hív benneteket! Engedjétek, hogy szeretete egyesítsen és átalakítson benneteket.

Kedves fiatalok, szívből vágyom arra, hogy találkozzam veletek Szöulban. De ne feledjétek: az Úr, akivel ott találkozunk majd, már most elétek jön. Fogadjátok be ígéretét: „Bízzatok, én legyőztem a világot!” (Jn 16,33), és engedjétek, hogy ez az ígéret egész utatokon elkísérjen benneteket!

Mindnyájatokat a Boldogságos Szűz Máriának, az egyház anyjának közbenjárására bízom, hogy megtanítson benneteket arra, hogy hozzá hasonlóan megnyissátok szíveteket Krisztus előtt, hogy bízzatok az ő szavában, és örömmel befogadjátok békéjét, hogy azt mindenkivel megoszthassátok.

Kelt a Vatikánban, 2026. október 22-én, Szent II. János Pál pápa emléknapján.

XIV. Leó pápa